

Löön lahti eilse õhtulehe, aga seal on juttu sinust ja minust.

Kirjutavad, et alguses saab jälle olema sõna. Ent seni aetakse koolides ikka seda vana joru, et alguses oli suur pauk ja kõik olev lendas laiali.

Kusjuures kõik olevat olemas olnud juba enne pauku – nii kõik veel lausumata sõnad kui ka kõik nähtavad ja nähtamatud galaktikad. Sedaviisi elab juba liivas tulevane klaas ning liivaterad on selle akna seemned, mille taga jooksis nüüdsama mööda poiss, pall särgi alla pistetud.

See oli selline soojuse ja valguse tomp.

Teadlaste sõnutsi võis see rahvast täis tare, ei ust ega akent ees, olla mõõtmetelt umbes jalgpalli suurune. Või siis nagu arbuus. Ja meie seemnetena tema sees. Siis aga sai kõik seal küpseks ja hakkas pingule tõmbudes seestpoolt pressima.

Esiarbuus raksas lõhki.

Seemned lendasid laiali ja hakkasid idanema.

Ühest seemnest tärkas idu, mis võrsus meie puuks – tema oksa vari roomleb seal aknalaual.

Teisest sai mälestus ühest tüdrukust, kes tahtis olla poiss: lapsena riietati ta maskipeole Saabastega Kassiks, teised tema ümber kippusid muudkui sabast sikutama, tõmbasidki lõpuks küljest ära ja nii pidi ta käima saba käes hoides.

Kolmas seeme tuli üles mitme-setme aasta eest ja sirgus noormeheks, kellele meeldis, kui ma tal selga sügasin, ja kes vihkas valet, eriti kui kõikidelt tribüünidelt hakati väitma, et surma pole olemas, et kirja pandud sõnad on just nagu tramm, mis viib surematusse.

Druiidide horoskoobi järgi oli ta Porgand.

Enne päeviku ja kõigi oma käsikirjade ärapõletamist kirjutas ta viimase lause, jube naljaka: „Anne on mu maha jätnud” – ma jõudsin seda lugeda enne, kui sa tolle vihiku mu käest ära tõmbasid.

Seisime lõkke juures ja hoidsime käsi kuumakaitseks näo ees, silmitsedes sõrmeluid, mis kumasid läbi lüüme punase ihu. Ülevalt langesid tuharäitsakad – soojad põlenud leheküljed.

Ahjaa, oleksin äärepealt unustanud, et pärast koguneb kõik olev jälle ühte punkti.

Porkna-Vovka, kus oled nüüd sa?

Mismoodi see siis nüüd on? Julie, lollike, saadab talle kirju, aga süd ametu Saint-Preux piirdub lühikeste naljatlevate sõnumitega, mõnikord värssides, kus riimuvad soolaheeringas ja Rootsi kuningas, munitsioon ja sublimatsioon, auk peldikupõrandas ja Mona Lisa naeratas (muide, kas sa oled aru saanud, mille üle ta naeratab? mina vist sain), vemmäl ja Jumal.

Mu kallis!

Miks sa seda tegid?

Jäi vaid valida omale sõda. No selle taha asi mõistagi seisma ei jäänud. Olgu muuga kuidas on, aga seda anna meie võitmatule isamaale muudkui ette; ei jõua õieti ajalehtegi lahti lüüa, kui sõbralikud kuningriigid juba ajavad rinnalapsi täägi otsa ja vägistavad eitesid. Miskipärast on alati iseäranis kahju ilmsüüta tapetud tsareevitšist madrusepluussis. Naised, vanurid ja lapsed libisevad nagu tavaliselt kuidagi kõrvust mööda, aga siin korraga madrusepluuss.

Pajukile lastud pudelipaikaja etteaste, rünkpilved kellatorni kohal, emake kodumaa kutsub.

Kogunemispunktis agiteeriti: igaühele on vaja oma Austerlitzi!

On tõepoolest.

Medkomisjonis vaatas sõjaväearst – suur ja kiilas muhklik kolp – tähelepanelikult silma. Ütles:

„Sa põlastad kõiki. Tead, ma olin ju samasugune. Ma olin sinuvanune, kui olin haiglas esimesel praktikal. Ja kord toodi meile prükkar, kes oli jäänud auto alla. Elas veel, kuid oli väga tõsiselt viga saanud. Ega suurt ei pingutatud. Oli näha, et vanameest pole kellelegi tarvis ja keegi ei tule talle järele. Hais, mustus, täid, mäda. Ühesõnaga, pandi kõrvale, et ei määriks midagi ära. Küll ta kustub ise. Ja mina pidin pärast koristama, laiba pesema ja morgi saatma. Kõik pühkisid minema, jätsid mu üksi. Läksin välja suitsetama ja mõtlen – milleks mulle seda tarvis? Kes see vanamees minule on? Misjaoks teda vaja? Sellal kui ma suitsu tegin, oli too ära kustunud. Niisiis, pühin seal verd, mäda – kuidagimoodi, saaks aga rutemini ta külmkambrisse saadetud. Siis aga mõtlen, et võib-olla on ta kellegi isa. Toon kausi sooja vett, asun teda pesema. Vanainimese ihu, hüljatud, armetu. Keegi pole seda aastaid silitanud. Niisiis, pesen tema jalgu, hirmsaid krõnksus varbaid, aga küüsi pole ollagi – seen puha ära söönud. Hõõrun käsnaga kõiki tema haavu, arme ja räägin temaga tasakesi: noh, isa, elu kujunes sul vist rängaks? Raske on, kui sind keegi ei armasta. Ja kuidas saakski sinu eas üldse kodutu penina tänaval elada? Kuid nüüd on kõik lõppenud. Puhka! Nüüd on kõik hästi. Kusagilt ei valuta, kusagilt ei aeta minema. Nõndaviisi ma teda seal pesin ja rääkisin. Ei tea, kas temal sellest surmas abi oli, kuid minul on see väga aidanud elada.”

Mu Sašake!

●
Volodjake!

Vaatan päikeseloojangut. Ja mõtlen: äkki vaatad sina selsamal hetkel samuti seda loojangut? Ja seega me oleme koos.

Ümberringi selline vaikus.

Ja milline taevas!

Näe, leeder – isegi tema tunnetab maailma.

Niisugustel hetkedel tundub, et puud saavad kõigest aru, ainult ei suuda öelda – täpselt nagu meie.

Ning äkitselt tajud väga teravalt, et mõtted ja sõnad on tehtud tegelikult sellestamisest sisust mis see ehapunagi või seesama, kuid tolles lombis peegelduv ehapuna või mu käsi kinniseotud pöidlaga. Tahaksin nii väga, et sa näeksid praegu seda kõike!

Kujutad ette, võtsin leivanoa ja oskasin endale sõrme lõigata, küüneni välja. Sidusin kuidagimoodi kinni ja hiljem joonistasin sidemele kaks silma, nina. Tuli välja põialpoiss. Temaga olengi siin terve õhtu sinust rääkinud.

Lugesin üle su esimese postkaardi. Jah! Jah! Jah! Just nimelt! Kõik läheb riimi! Vaata enda ümber! Need on ju riimid! Siin on nähtav maailm ja siin, kui silmad kinni panna, nähtamatu. Siin on kellakapp ja seal on merikarp, mis maises elus saanud tuhattoosiks. Seal nõelub mänd oksaga taevast ja siin on riiulil apteegitaim, mis vabastab kõhuvaevast. See on minu kinniseotud põial, nüüd jääb vist arm alatiseks, ja selle riimiks on seesama minu põial, kuid varasem, mu sünni eelne, ja hilisem, kui mind enam pole, mis on vist üks ja seesama. Kõik selles maailmas riimub kõigega selles maailmas. Need riimid ühendavad maailma, hoiavad koos nagu peast saati sissetaotud naelad, et me maailm ei pudeneks laiali.

Ja kõige huvitavam on see, et need riimid on juba alati, algselt olemas olnud, neid ei saa välja mõelda, nagu ei saa välja mõelda kõige lihtsamat sääske ega seda pilve seal kaulendavate klassist. Saad aru, ükskõik millisest kujutlusvõimest jääb väheks, et välja mõelda kõige lihtsamaid asju!

Kes see oli, kes kirjutas õnneahnetest inimestest? Kui hästi öeldud! Mina ju olengi see õnneahne.

Ja veel hakkasin märkama, et ma matkin sinu liigutusi. Räägin sinu sõnadega. Vaatan sinu silmadega. Mõtlen nagu sina. Kirjutan nagu sina.

Muudkui meenutan meie suve.

Meie hommikusi õlietüüde praeleibadel.

Mäletad meie lauda sireli all, seda katnud vahariidel oli pruun kolmnurk – tulise triikraua jälg?

Aga vaat seda sa ei saa mäletada, see on ainult minu oma: sa kõndisid hommikul üle muru ja jätsid maha otsekui päikesest sätendava suusajälje.

Ja aialõhnad! Nii tihked, tummised, heljumina õhus püsivad. Võiks lausa tee asemel tassi valada.

Ja kõigil ümberringi mölgub meeles vaid üks asi – kõnnid niisama põllul või metsas, ning viimane kui üks püüab tolmeldada, seemendada. Sokid on üleni muruseemneid täis.

Aga mäletad, me leidsime nurmelt jänese, kellel olid jalad alt lõigatud – niidukiga.

Pruunisilmsed lehmad.

Kitsepabulad teerajal.

Meie paistiik – mudane põhi, õitsev lõga, konnakudu täis. Pakslaubad pukslevad taevaga. Ronid veest välja ja nopid enda küljest vetikaid.

Ma heidan maha päevitama, katan näo särgiga, tuul kõhiseb nagu targeldatud pesu. Järsku mingi kõditus nabas – teen silmad lahti, aga see oled sina, nõristad rusikast liiva peenikese joana mulle kõhu peale.

Kõnnime koju ning tuul paneb puude ja meie purjestust proovile.

Korjame mahakukkunud õunu – esimesi, hapusid, kompotiks – ja pommitame teineteist nende variõuntega.

Sakiline mets päevaloojakul.

Aga keset ööd äratab hiirelõksu plaksak.

Sašake, mu paikene!

Hakkan siis kirju nummerdama, et teada, milline on kadunud.

Anna andeks, et kirjad tulevad napid – endale ei jätku aega kohe üldse. Ja olen kohutavalt magamata, tahaks silmad kinni panna ja magada kasvõi püstijalu. Descartes'i tappis vajadus tõusta enne kukke ja koitu, kell viis hommikul, et pidada Rootsi kuninganna Kristinale filosoofialoenguid. Aga mina pean veel vastu.

Täna käisin staabis ja nägin järsku ennast peeglist, täies mundris. Hakkas imelik, mingi maskipidu või? Ei jõudnud ise ära imestada: kuidas ma saan sõdur olla?

Tead sa, midagi selles ikkagi on – elada, joondudes neljanda mehe põsenuki järgi.

Räägin sulle pilotkaloo. See on lühike. Mul pandi see pihta. Ma mõtlen, pilotka. Aga seista rivis ilma pilotkata on määrustiku rikkumine, ühesõnaga kuritegu.

Meie ülemate ülem ja komandöride komandör kukkus jalgu trampima ja lubas, et ma saan aegade lõpuni peldikut küürida. „Lakud keelega puhtaks, raisk!”

Niiviisi ütleski.

Nojah, sõjaväe kõnepruugis on midagi inspireerivat. Lugesin kuskilt, et Stendhal õppis kirjutama lihtsalt ja selgesõnaliselt, tudeerides Napoleoni lahingukäske.

Aga sinne peldik, mu kauge Saška, nõuab selgitamist. Kujuta endale ette auke roojastatud põrandas. Ei, parem ära kujuta ette! Ja igaüks püüab poetada hunniku mitte auku, vaid serva peale. Ja kõik on täis lastud. Sinu alandliku teenri ja tema kaimude seedekulgla tegevus on üldse omaette teema. Miskipärast kipub kõht siin kaugel kogu aeg valutama. Arusaamatu, mismoodi peaks võitmisekunstile pühendum, kui kogu aeg istud taarna kohal ja muudkui väljutad?

Ühesõnaga, mina talle:

„Kust ma selle pilotka teile välja võlun?”

Aga tema vastu:

„Sult virutatati ära, mine nüüd ja viruta kah!”

Nii ma siis läksingi pilotkat virutama. Aga see pole lihtne. Õigemini, see on vägagi raske, sest igaüks püüab sama.

Ja nii ma käisin-kaesin.

Ja mõtlesin järsku: kes ma olen? Kus ma olen?

Ja läksin peldikut küürima. Ja tervesse maailma sugenes mingisugune kergus.

Oli vaja siia sattuda, et õppida mõistma lihtsaid asju.

Saad aru, sitas ei ole midagi räpast.

No nii, kirjutan sulle öösel. Pistsin praegu voodis leivakannika nahka, nüüd ei lase raasukesed magada, jooksid mööda lina laiali ja hammustavad.

Pea kohal aknas on tuhandeid tähti.

Ja Linnutee lõikab taeva põiki pooleks. Tead, see meenutab mingisugust hiiglaslikku murdu. Pool universumit on lugejas ja teine pool nimetajas. Olen alati vihanud neid murdusid, arvusid mingis ruudus, kuubis, mingisuguseid ruutjuuri. See kõik on selline kehatu, ettekujutamatu, ei anna mitte millestki kinni hakata. Juur pole muud kui juur – puul. Tugev, roniv, haarav, mulda õgiv, klammerduv, imev, tagasihoidmatu, ahne, elav. Aga siin on mingi jabur krõnks, kuid kah juureks tahtma!

Ja kuidas võiks aru saada miinusest? Miinus aken – kuidas see oleks? Aken ei kao ju kuhugi. Nagu ka see, mis on akna taga.

Või miinus mina?

Seda ei saa ju olla.

Mina olen üldse kõige selle inimene, mida saab katsuda.

Ja nuusutada.

Nuusutada isegi rohkem. Nagu tolles raamatus, mida isa mulle lapsepõlves unejutuks luges. On erinevaid inimesi. On selliseid inimesi, kes kogu aeg võitlevad kurgedega. On ühe

jalaga inimesi, nad liiguvad väga kiiresti ja sellel jalal on nii suur laba, et see pakub avarat varju kaitseks lõõskava päikese eest ja inimesed puhkavad seal all otsekui majas. Aga veel on olemas sellised inimesed, kes elavad ainult viljade lõhnast. Kui neil seisab ees pikk rännutee, võtavad nad neid vilju kaasa, ja kui tunnevad halba lõhna, surevad ära. Vaat see käib täpselt minu kohta.

Saad aru, kõik elav peab selleks, et olemas olla, lõhnama. Kasvõi kuidagi. Aga kõik need murrud ja üldse kõik, mida koolis õpetatakse, ei lõhna.

Akna taga longib praegu keegi hiline uitaja, veeretades tühja pudelit. Hele klaasikölin inimtühja tänava asfaldil.

Läks puruks.

Õöd on sellistel hetkedel hirmus üksildased ja nii väga tahaks olla kasvõi millegi põhjuseks.

Ja kohutavalt tahaks olla koos sinuga! Emmata sind, pugeda sulle kaissu.

Aga tead, mis tulemuse saab, kui too tähine lugeja seal akna taga jagada nimetajaga? Jagada üks universumi pool teisega? Tulemuseks olen mina. Ja sina koos minuga.

Täna nägin, kuidas tüdruk kukkus jalgrattalt maha – tõmbas põlve marraskile, istub ja nutab kibedasti ja valge põlvik on ära määritud. See juhtus kaldapealsel, seal, kus on lõvid, lõuad topitud täis prahti, kommipabereid, jäätisepulki. Ja pärast siis kondisin koju ja mõtlesin miskipärast, et kõik olulised raamatud ja maalid ei ole üldse mitte armastusest. Ainult teesklevad, et on armastusest, et oleks huvitav lugeda. Aga tegelikult on hoopis surmast. Raamatutes on armastus selline omamoodi kilp, õigemini lihtsalt silmaside. Et ei näeks. Et poleks nii hirmus.

Ma ei tea, mis oli sellel ühist tole tüdrukuga, kes jalgrattalt maha kukkus.

Ta on oma nutud ära nutnud ja kukkumise võib-olla juba ammu unustanud, ent raamatusse jääks tema marraskil põlv kuni tema surmani ja kauemgi.

Arvatavasti ei räägi kõik raamatud mitte surmast, vaid igavikust, ainult et igavik pole neil mitte päris, vaid – pelk katke, hetk – nagu kärbes merevaigus. Istus korraks maha tagumisi jalgu sügama, ent tuli välja, et igaveseks. Loomulikult valivad nad kõiksugu kauneid hetki, kuid kas pole hirmus jääda selliseks, igaveseks, portselanile maalituks – nagu karjuspoiss sirutub aina karjusneiut suudlema.

Aga minule ei ole portselanist tilulilu tarvis. On vaja kõike elavat, siin ja praegu. Sind, sinu soovust, sinu häält, sinu ihu, sinu lõhna.

Sa oled praegu nii kaugel, et ma ei karda sugugi sulle üht asja ära rääkida. Tead sa, ma ju käisin tookord suvilas su toas, sellal kui sind polnud. Ja nuusutasin kõike. Sinu seepi. Sinu odekolonni. Vahupintslit. Nuusutasin kingade sisemust. Avasin su kapi ukse. Nuusutasin sviitrit. Särgi varrukate. Kraed. Suudlesin nõöpi. Kummardusin su voodi kohale, vedasin ninaga üle padja. Ma olin nii õnnelik! Kuid sellest oli mulle vähe! Õnnele on vaja tunnistajaid. Tõeliselt õnnelikuna võib end tunda ainult saades mingisuguse kinnituse – ja kui mitte pilguga, kui mitte puudutusega, kui mitte kohalolekuga, siis kasvõi äraolekuga. Padjaga, varrukaga, nõöbiga. Kord oleksid sa äärepealt mind teolt tabanud, jõudsin vaevu välja trepile joosta. Aga sina nägid mind ja hakkasid mulle takjanuppe juustesse loopima. Tookord ma vihastasin su peale, aga nüüd annaksin selle eest ükskõik mida – et sa vaid viskaksid mulle takjanuppe juustesse.

Meenutan sind ning maailm on jagunenud kaheks – enne esimest korda ja pärast.

Meie kohtumised mälestusmärgi juures.

Koorisin apelsini – pihk kleepus sinu pihuga kokku.

Sa tulid otse polikliinikust, värske plomm hambas – hambaravikabineti lõhn hingeõhus. Lubasid mul plommi sõrmeaga katsuda.

Aga siin me lupjame suvilas lage, olles mööbli ja pöranda vanade ajalehtedega kinni katnud. Käime paljajalu ja ajalehed kleepuvad ühtelugu jalgade külge. Oleme end üleni ära

määrinud. Kraabime teineteisel juustest lupja välja. Aga keel ja hambad on meil toomingamarjadest mustad.

Hiljem riputasime tüllist kardinaid ette ja sattusime teine teisele poole ja ma tahtsin kangesti, et sa suudleks mind läbi selle tülli!

Ja siis jood sa teed, endal keelt kõrvetades, puhud jahutuseks, rüüpad väikeste lonksudega ja luristad valjusti, kartmata sugugi, et niimoodi pole viisakas, nagu mulle lapsepõlves sisendati. Ja mina hakkas samuti luristama. Sest enam pole lapsepõlv. Ja kõik on lubatud.

Hiljem oli järv.

Läheme järsust nõlvast alla ja läheneme soostunud kaldale, tundes paljaste jalataldade all niisket vetruvat teerada.

Ronime lemlest vabasse võrendikku. Vesi on sogane, päikeseline. Külma – all mulisevad allikad.

Tookord, vees, puutusid meie kehad esimest korda kokku. Kaldal kartsin sind puudutada, siin aga kargasin kallale, põimis jalad su reite ümber, püüdsin uputada. Ma mängisin lapsena sedasi meres isaga. Sina rabeled, tahad mu käsi lahti kangutada, mina ei anna järele. Katsun muudkui pead vee alla suruda. Ripsmed on sul kokku kleepunud, oled vett sisse tõmmanud, lagistad naerda, puristad, urised, turtsud.

Pärastpoole istume päikese käes.

Su nina kestendab, päevitunud nahk tuleb liistakutena maha.

Vaatame, kuidas vastaskaldal kellatorn tolgutab oma peegeldust vees.

Istusin su ees peaaegu paljalt, kuid miskipärast hakkasin hānenema just jalgu, varbaid. Peitsin need liiva sisse.

Kõrvetasin suitsuga sipelgat, sina aga astusid tema kaitseks välja.

Koju läheme otse, üle nurme. Kõrges kuivas rohus hüppavad rohutirtsud – jäävad seelikusse kinni.

Verandal panid sa mu korvtooli istuma ja hakkasid mu jalgadelt liiva maha pühkima. Nagu issi. Kui me tulime rannast, pühkis ta samamoodi mul jalgu, et varbavahed ei jääks liivaseks.

Ning korraga oli kõik nii selge. Nii lihtne. Nii möödapääsmatu. Nii kauaoodatud.

Ma seisin su ette – märjas supeltrikoos. Langetasin käed. Vaatasin sulle silma. Sa võtsid õlapaeltest kinni ja tõmbasid trikoo maha.

Ma olin selleks juba ammust saati valmis ja ootel, kuid kartsin, aga sina kartsid veel rohkem, ning kõik oleks võinud juba ammu juhtuda, kuid tookord, juba kevadel, mäletad, ma võtsin su kae ja vedasin sinnapoole, ent sina tõmbasid tagasi. Nüüd olid sa hoopis teistsugune.

Tead, mida ma kartsin? Valu? Ei. Valu ju polnudki. Ja mingit verd polnud samuti. Mõtlesin: järsku sa arvad, et sa pole mul esimene.

Alles õhtul tuli meelde, et olin unustanud trikoo kuivama panna. See vedeles unustuses, märg, kortsus, külm. Muda järele lõhnav.

Ma liibusin sinu vastu ja suudlesin su ketendavat nina. Majas polnud mitte hingelistki, kuid miskipärast me sosistasime. Ja esimest korda sain uurida su silmi – midagi kartmata ja kohmetumata – pruune silmi, pähklikarva ja roheliste täpikestega iirises.

Üldse oli kõik ühtäkki muutunud – võisin katsuda kõike, mis alles äsja oli olnud kättesaamatu, mitte minu oma. Alles oli võõras, aga nüüd oma, justkui oleks mu keha suurenenud, sinu omaga kokku kasvanud. Ma tundsin ennastki nüüd ainult sinu kaudu. Mu nahk oli olemas ainult seal, kus sina seda puudutasid.

Öösel sa magasid, aga mina ei suutnud. Tahtsin kangesti nutta, kuid kartsin sind äratada. Tõusin üles ja läksin vannituppa. Nutsin peataie.

Ja hommikul kraanikausi ees järsku totter õnnelaine – meie kahe hambaharja ühes topsis nägemisest. Seisavad, jalad ristamis, ja vaatavad teineteist.

Kõige lihtsamad asjad võivad panna õnnest surema. Mäletad, juba linnas – sa lukustasid end tualetti, aga mina astusin sealt

mööda köögi poole ja andsin kiusule järele, kükitasin ukse ette maha ja hakkasin lukuauku sosistama:

„Ma armastan sind!”

Sosistasin hästi tasakesi. Seejärel valjemini. Aga sina ei saa aru, mida ma sulle sosistan, ja porised vastu:

„Kohe, ma teen ruttu.”

Just nagu mul oleks su vannituba vaja.

Mul on vaja sind, sind!

Siis istud sa praeahju ees, lusikas ühes käes ja avatud koka-raamat teises. Sul tuli mingi tuhin peale. Ütlesid, et teed kõik ise ja ärgu ma segagu. Aga mina põikasin nimme kööki sisse, nagu oleks mul midagi tarvis, ent tegelikult ainult selleks, et sind vaadata. Mäletad? Sina sõtkusid hakkliha ja mina ei pidanud vastu, torkasin samuti käed kastrulisse – küll oli tore sinuga koos mudida seda lõhnavat loomalihamassi ja hakkliha ronis sõrmede vahelt välja!

Ega sa üldiselt nende kulpide, pajakinnaste ja pannidega ei klappinud – kõik kippus su käes elustuma ja ära libisema, välja vupsama, vehkat tegema.

Mul on kõik-kõik meeles.

Lamasime ega suutnud teineteisest lahti lasta – ja hiljem mu hammaste poolkaar su õlal.

Meie jalad põimuvad, jalalabad liibuvad, õrnutsevad, ja kroomist libedad sõrmed sisenevad teineteisesse.

Trammis me püüame pilke – su rusikas on mu näo juures ja mina suudlen seda nukki, mis on juuli.

Läheme sinu poole ja tundub, et lift roomab üles väljakannatamatult aeglaselt.

Laua all sinu kingad, millesse on topitud su sokid.

Tookord sa suudlesid mind esimest korda sealt, aga mina ei suutnud kuidagi end lõdvaks lasta. Kasvad suuremaks ja tead, et sealt ei tohi näppida. Ainult poisid arvavad, et tüdrukutel on jalge vahel saladus, tegelikult seal on eritised, miasmid, bakterid.

Hommikul ei leidnud ma püksikuid üles, olid kuhugi kadunud, otsisin kõik kohad läbi, ei leidnud. Ma arvan praegugi, et

sina näppasid need ära ja peitsid kuhugi. Läksin siis niisama. Kõnnin tänaval, tuul ronib seeliku alla ja on niisugune hämmastav tunne, nagu sina oleksid igal pool.

Ma tean, et ma olen olemas, kuid ma vajan kogu aeg tõendust, puudutusi. Ilma sinuta olen ma toolile visatud tühi pidžaama.

Ainult sinu pärast on mulle kalliks muutunud mu enda käed, jalad, mu keha – sest sina suudlesid seda, sina ju armastasid seda.

Vaatan peeglisse ja taban end mõttelt: see on ju naine, keda ta armastab. Ja ma meeldin endale. Aga varem ma ei meeldinud endale kunagi.

Sulen silmad ja kujutlen, et sa oled siinsamas.

Sind saab puudutada, emmata.

Suudlen su silmi – ja huuled muutuvad nägijaiks.

Ja küll tahaks vedada keeleotsaga nagu tookord üle su õmb-luse, mis sirutub sul seal all, ühest otsast teiseni nagu beebinukul, ja sa oled justkui kahest poolest kokku pandud.

Lugesin kuskilt, et kõige lõhnavamad kehaosad on hingele kõige lähemal.

Kustutasin nüüd tule ära, et tõmbuda lõpuks kerra ja jääda magama, aga taevas läks sellal, kui sulle kirjutasin, pilve. Nagu oleks keegi kõik klassitahvlilt röpase kaltsuga ära pühkinud ja järele jäid vaid valkjad laigud.

Ma tunnen, et kõik läheb hästi. Saatus ainult hirmutab, kuid hoiab, kaitseb päris häda eest.

Saška, kullake!

Ma bravuuritsen, kuid tegelikult oleksin ilma sinuta, ilma sinu kirjadeta juba ammu ilma kui mitte kärvanud, siis lakanud olemast mina ise – ei teagi, kumb on hullem.

Ma kirjutasin sulle meie piinajast, kelle ristisin Commoduseks ning see hüüdnimi jäi talle külge – nagu sa aidad, ilma mingi seoseta Marcus Aureliuse pojaga. Täna pingutas ta

eriliselt, et teha mulle selgeks, mis asi on elu. Ma ei taha sulle sellest kirjutada. Tahaksin ümbritseva unustada, mõelda millestki mittesiinsest, kasvõi sellest samast Marcus Aureliusest.

Ma ei mõista, mis võib olla ühist Marcus Aureliusel, kes suri miljon aastat tagasi ja keda kõik teavad, ja minul, kes istub siin, jalas kroonu pikad takused aluspüksid, ja keda ei tunne mitte keegi.

Ent teisest küljest, tema kirjutas nii: ükski inimene pole õnnelik seni, kuni ta ei pea end õnnelikuks.

Arvatavasti see mind temaga ühendabki – kaks õnnelikku inimest. Ja mis vahet seal on, et tema suri kunagi ära, aga mina olen veel siin. Võrreldes meie õnnega näib surm tühine. Ta astus üle surma minu juurde nagu üle läve.

See õnnetunne tuleneb sellest, et ma saan aru: kõik see mu ümber pole päris. Aga päris on see, kui ma olin tookord esimest korda sinu pool ja läksin vannituppa käsi pesema, seal aga nägin su pesukäsna ja tundsin nii teravalt, et see on su rinda puudutanud.

Mu Sašake! Näe, me olime ju sinuga koos, aga tõeliselt aduma hakkasin ma seda alles siin.

Nüüd meenutan ja imestan, et ma kõike seda tookord ei hinnanud.

Mäletad, kuidas teil suvilas põlesid korgid läbi, ma seisin tooli peal ja mässasin sulavkaitsmega, aga sina näitasid mulle küünlaga tuld. Heitsin sulle pilgu – sa olid hämaruses nii ebamaine ja leegikuma mängles su näol! Ja silmis peegeldus küünlatuluke.

Või siis, kuidas jalutame meie pargis, aga sina jooksed kogu aeg asfalteeritud rajalt kõrvale, kisud maast rohututte ja tood kord üht, kord teist tuustikut mulle näha:

„Aga mis see on? Aga mis selle nimi on?”

Kõnnid mullaseks saanud kontsadel.

Su vaene varvas on potisinine – keegi astus trammis jala peale, aga sul olid rihmikud jalas.

Ning näen järve.

Vesi on paksenenud, kattunud lemlega, pilvedega.

Sa läksid päris veepiirile, astusid seelikusaba ülespoole tõmmates pahkluuni vette – et katsuda. Hüüdsid:

„Külm!”

Tõmbasid jala välja ja vedasid pinnal edasi-tagasi, just nagu kortse siludes.

Ma näen kõike niiviisi, nagu see poleks olnud mitte toona, vaid toimub just praegu.

Võtsid riidest lahti, sidusid juuksed kokku, et ei langeks laiali, astud vette, kontrollides mitu korda peas sõlme.

Keerasid end selili ja klopid järve jalgadega, vahuvihus välguvad roosad päkad.

Siis heidad maha tähekesena, käed jalad laiali, sõlm peas on lahti läinud ja su pikad juuksed langevad igale poole.

Hiljem, kaldal, heidan ma vargsi, et sa ei märkaks, pilgu sinna, kus sul on trikookummi alt välja roninud märjad krussid.

Aga nüüd näen sinu tuba.

Võtad kingad jalast ära – kummardad ühe õlaga, seejärel teisega.

Suudlen su peopesasid, aga sina ütled:

„Ära tee, mustad!”

Haarasid mul kaela ümbert kinni ja suudled, näksates huuli. Järsku karjatasid.

Ma isegi kokkusin:

„Mis juhtus?”

„Sa tirid küünarnukiga mul juustest.”

Kummardud mu kohale, puudutad rinnanibuga mu silmalauge, ripsmeid. Langetad juuksed telgiks me ümber.

Rebin sul püksikud jalast, need on kuidagi lapsikud, beežid, lipsukestega, sa aitad kaasa, kergitad põlvi.

Ma suudlen sind sealt, kus nahk on kõige pehmem ja õrnem – reie siseküljel.

Pistan nina tihedasse sooja võssa.

Voodi kägiseb nii meeletult, et me kolime põrandale üle.

Oiatad mu all, paindud silda.

Lamame ja tõmbetuul uitleb higistel jalgadel – mõnus.

Sul on seljal õrnad udemed ja Hiina roguskimati mustri jälg. Vean sõrmega üle sinu teravate selgroolülide.

Võtan lauvalt sullepea, asun tindijoonega ühendama sünnimärke su seljal. Sul on kõdi. Pärast väänled peegli ees, vaatad üle öla, mis välja tuli. Ma tahan maha pesta, aga sina ütled:

„Jäta!”

„Käidki niiviisi või?”

„Jah.”

Viskad jalad seinale ja pistad järsku pisikeste sammudega mööda tapeeti jooksuma, painutad end välja, toetud küünarnukkidega matile, tardud paigale, jalad ülespoole. Mina ei suuda jätta sind suudlemata sealt – kohe murdud kokku, varised maha.

Ma lahkun ja sina tuled mind uksele saatma – palja särgi väel, selle all pole mitte midagi, hakkad häbenema ja sikutad eest serva allapoole.

Meie viimasel ööl ärkan üles ja kuulan, kuidas sa nohised.

Sa oled harjunud magama kookonis, mähid ka pea teki sisse ja jätab ainult hingamisava. Laman ja vaatan sellesse avausse. Aga sina oled nii naljakas – oled jäänud magama, šokolaadikomplekti pöses. Ja nüüd on suunurgas šokolaadinire.

Laman ja kuulan su hingamist.

Kuulatan su rütmi. Ja püüan hingata koos sinuga. Sisse-välja, sisse-välja. Sisse-välja.

Hästi aeglaselt. Vaat niimoodi.

Sisse.

Välja.

Tead, mul ei ole kunagi varem olnud nii hea ja mõnus kui tol hetkel. Vaatasin sind, nii ilusat, nii muretut, unist, puudutasin su tekikookonist välja pudenenud juukseid ja tundsin, et tahan kaitsta sind selle öö eest, mingite aknataguste joobnud röögete eest, terve maailma eest.

Mu Sašake! Maga! Maga rahulisti! Ma olen siin, hingan sinuga koos.

Sisse.

Välja.

Sisse.
Välja.
Sisse.
Välja.

Kiikasin postkasti – sinult pole jälle midagi.

Tuleb hakata homseks seminariks valmistuma, aga peas on tühjus. Kurat sellega. Teen kohvi, tõmban end tugitooli kerra ja hakkan nüüd sinuga rääkima. Kuula.

Mäletad, meil oli nii tore jutustada teineteisele lapsepõlv- lugusid. Ma pole ju veel rääkinud sulle nii paljusid asju enda kohta.

Aga nüüd närin sulle ega tea, millest alustada.

Tead, miks mulle selline nimi pandi?

Lapsena ma lausa jumaldasin igasugu ilusaid karpe, laekaid, mida hoiti meie puhvetkapi alumistes sahtlites; võisin lõpmata kaua sorteerida neis ema käevõrusid, prosse, mängukaarte, post- kaarte, kõiksugu tráni. Ja kord leidsin ma ühest karbist laste sandaletid – tillukesed, kokkukuivanud, nukulikud.

Selgus, et mul oli olnud vanem vend. Kolmeaastasena jäi ta haigeks, viidi haiglasse. Tema kohta öeldi hirmsaid sõnu: teda olla surnuks ravitud.

Vanemad otsustasid kohe muretseda järgmise lapse. Asen- duseks.

Sündis tüdruk. Mina.

Emal ei suutnud last omaks võtta, keeldus toitmast, ei tahtnud mind näha. Seda kõike räägiti mulle hiljem.

Isa oli see, kes mu eest hoolitses ja mu päästis. Nii minu kui ema.

Mu titevoodi puust võrel oli kolm pulka välja saetud, et ma saaksin välja ronida. Kuid see oli tema, tolle teise lapse voodi. Mina ei võinud ju siis teada, et see ronimisauk tehti tema jaoks. Tema ronis sealt. Mulle meeldis sealt läbi vupsata, kuid tegelikult ma lihtsalt kordasin tema liigutusi.